

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Věry Balejové a soudkyň JUDr. Marie Krybusové a Mgr. Heleny Nutilové v právní věci žalobců: **a) Okrašlovací spolek Zdíkovska**, se sídlem Zdíkov 235, **b) Česká společnost ornitologická**, se sídlem Praha 5, Na Bělidle 252/34, zastoupených Mgr. Vítězslavem Dohnalem, advokátem v Táboře, Příběnická 1908, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem Praha 10, Vršovická 1442/65, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12.11.2012 č.j. 1350/510/2012-2 O 45/12 95429/ENV/2012, za účasti Obec Modrava, se sídlem Modrava 63, Klub českých turistů, se sídlem Praha 1 – Nové Město, Revoluční 1056/8a, **t a k t o :**

Rozhodnutí Ministerstva životního prostředí ze dne 12.11.2012 č.j. 1350/510/2012-2 O 45/12 95429/ENV/2012 a rozhodnutí Správy Národního parku a Chráněné krajinné oblasti Šumava ze dne 11.10.2012 zn. SZNP 03911/2012/20-NPS 0860/2012 se z r u š u j í pro vady řízení a nezákonnost a věc se v r a c í žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný je povinen nahradit žalobcům náklady řízení ve výši 19.455,- Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobců Mgr. Vítězslava Dohnala, advokáta v Táboře.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobci se žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného, jímž bylo projednáno jeho odvolání proti rozhodnutí Správy Národního parku a Chráněné krajinné oblasti Šumava, která vyhověla žádosti Klubu českých turistů ze dne 16.3.2012 a žadateli vydala dle § 5 odst. 2 písm. m) nařízení vlády č. 193/1991 Sb. s přihlédnutím k § 44 odst. 3 zákona o ochraně přírody a krajiny souhlas s vyznačením pěší turistické trasy rozcestí Březník – Modrý sloup standardizovaným značením KČT. Napadeným rozhodnutím byla odvolání žalobců zamítnuta a rozhodnutí prvostupňového správního orgánu potvrzeno.

Žalobci namítají, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s právními předpisy a tím došlo k zásahu do jejich práv.

Žalobce a) Okrašlovací spolek Zdíkovska má za to, že je aktivně legitimován k podání žaloby, neboť je občanským sdružením založeným podle § 70 zákona o ochraně přírody a krajiny a předmětem jeho činnosti je ochrana životního prostředí přírody a krajiny se zaměřením zejména na oblast Národního parku a Chráněné krajinné oblasti Šumava.

Žalobce b) Česká společnost ornitologická je rovněž aktivně legitimován, neboť se jedná o dobrovolné zájmové sdružení profesionálních pracovníků i amatérů zabývajících se výzkumem a ochranou ptáků, zájemců o pozorování ptáků a milovníků přírody. Kontinuálně se zabývá situací na Šumavě, která je jednou z ptačích oblastí soustavy NATURA 2000.

Žalobci odvozují svou žalobní legitimaci z ustanovení čl. 9 odst. 2 a odst. 3 Aarhuské úmluvy. Mají za to, že jim přísluší právo na příznivé životní prostředí. Do tohoto práva bylo ze strany žalovaného i správního orgánu I. stupně nezákonně zasaženo. Žalobci byli zkráceni na svých procesních právech a tím i na právu na spravedlivý proces.

Žalobci v žalobě uvádějí, že Národní park Šumava je zařazen do soustavy NATURA 2000. Jedná se o tzv. Evropsky významnou lokalitu ve smyslu směrnice Rady č. 92/43/EHS z 21.5.1992 o ochraně přírodních stanovišť, volně žijících živočichů a planě rostoucích rostlin i ve smyslu ustanovení § 45a a násl. zákona o ochraně přírody a krajiny.

Žalobci považují napadené rozhodnutí za nezákonné, neboť došlo k zásahu do ochranných podmínek zvláště chráněných druhů bez výjimky ze zákona. V souvislosti s tím odkazují na § 50 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny, kde se stanoví, že je zakázáno škodlivě zasahovat do přirozeného vývoje zvláště chráněných živočichů, zejména je chytat, chovat v zajetí, rušit, zraňovat nebo usmrcovat. V dané lokalitě se vyskytuje zvláště kriticky ohrožený druh – tetřev hlušec. Prvoinstančním rozhodnutím došlo ke schválení záměru vyznačení turistické stezky, která vede územím I. zóny Národního parku Šumava, také Ptačí oblastí Šumava a Evropsky významnou lokalitou Šumava, přičemž v oblasti se vyskytují zvláště chráněné druhy, m.j. tetřev hlušec. Tetřev hlušec je druhem, který je mimořádně citlivý na rušení. Zpřístupnění turistické stezky má nepochybně negativní dopad na biotop tetřeva hlušce. Jestliže hrozí narušení přirozeného vývoje zvláště chráněného druhu živočichů, je možné vydat správní akt povolující takovou činnost pouze na základě výjimky dle § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny. Úvahy žalovaného, že zákon nezakazuje jakékoliv rušení, ale pouze rušení o určité intenzitě, se nezakládají na znění právního

předpisu. Předmětné ustanovení § 50 zákona o ochraně přírody a krajiny uvádí rušení jako jeden z typických příkladů činnosti, která škodlivě zasahuje do přirozeného vývoje zvláště chráněných živočichů. Jestliže byl vydán souhlas s činností, která bude znamenat rušení zvláště chráněného druhu bez výjimky podle § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny, bylo postupováno v rozporu se zákonem.

Dále žalobci namítají, že nebylo provedeno posouzení vlivu na Evropsky významnou lokalitu a Ptačí oblast Šumava, přestože se nedá vyloučit významný vliv plánovaného záměru. Napadené rozhodnutí je rovněž nezákonné z důvodu, že se opírá o podkladové stanovisko, které bylo vydáno v rozporu se zákonem. V souvislosti s tím žalobci odkazují na § 45h zákona o ochraně přírody a krajiny a na § 45i zákona o ochraně přírody a krajiny. V daném případě vydala Správa dne 14.5.2012 stanovisko podle § 45i odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny, kterým vyloučila významný vliv na příznivý stav předmětu ochrany nebo celistvost Evropsky významné lokality Šumava. Takové stanovisko bylo vydáno přesto, že doposud zpracované odborné podklady takovému závěru nenasvědčují. Jak uvádí Ministerstvo životního prostředí v rozhodnutí ze dne 27.9.2012 č.j. 834/510/2012 Lp-2 O 38/12 63601/ENV2012 na straně 7, kterým Ministerstvo životního prostředí zrušilo rozhodnutí Správy v prvním stupni a vrátilo věc k novému projednání, toto stanovisko bylo vydáno, aniž by Správa dostatečně doložila na základě jakých důkazů a úvah k tomuto závěru, který se diametrálně rozchází s dřívějšími stanovisky ke zpřístupnění Luzenského údolí dospěla. Závěry žalovaného vycházejí ze stanoviska Ministerstva životního prostředí ze dne 6.9.2012, v jehož závěru je konstatováno, že stanovisko Správy ze dne 14.5.2012 není v souladu se zásadou materiální pravdy a nesplňuje náležitosti odůvodnění správních úkonů. Navzdory tomu, že nadřízený orgán označil stanovisko Správy za nezákonné a vyzval ji k nápravě, Správa v novém řízení stanovisko nezrušila ani neopravila a toto stanovisko užila opět jako podklad pro rozhodnutí, což považují žalobci za nezákonný postup.

V daném případě došlo rovněž k zásahu do soustavy NATURA 2000 bez příslušného posouzení kumulace vlivů. Nutnost posouzení vlivů na území Evropsky významné lokality a Ptačí oblasti Šumava vyplývá z toho, že podle právní úpravy se mají brát do úvahy kumulativní vlivy. Žalobci na povinnost kumulativního posouzení poukazovali v odvoláních. Ve svém názoru o nutnosti kumulativního a komplexního posouzení se žalobci opírají o rozsudek Soudního dvora ze dne 24.11.2011 ve věci C-404/09, který při absenci posouzení kumulativních vlivů záměru v oblasti, kde se vyskytuje tetřev hlušec, učinil Španělské království odpovědným za nesplnění povinnosti dle článku 226 ES.

Žalobci namítají nesplnění podmínek ustanovení § 45g zákona o ochraně přírody a krajiny. Dle nich nebylo prokázáno, že je vyloučeno závažné nebo nevratné poškození přírodních stanovišť a biotopů a nedojde k soustavnému nebo dlouhodobému vyrušování druhů.

Žalobci dále shledávají vady řízení, zejména nedostatky v zajištění podkladů pro rozhodnutí. Prvoinstanční orgán odkazuje na výsledky společného česko-německého monitoringu výskytu tetřevů na území Šumavy a Bavorského lesa a odkazuje na odbornou literaturní publikaci zveřejněnou na zahraniční internetové stránce. V případě, že správní orgán opírá své rozhodnutí o nějaký materiál, bylo jeho povinností ho zařadit do správního spisu, zajistit jeho překlad do českého jazyka a umožnit tak účastníkům řízení se s ním seznámit. Takto ovšem postupováno ze strany správních orgánů nebylo, jedná se proto o

postup v rozporu s § 4 odst. 4, § 16, § 36 odst. 3 a § 50 odst. 1 správního řádu a jeho rozhodnutí je pak nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. V řízení nebyl rovněž zjištěn stav věci tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti, což je v rozporu s § 3 správního řádu.

Žalobce a) v odvoláních ze dne 24.6.2012 a 25.10.2012 namítal podjatost Správy a to s odkazem na § 14 správního řádu, kdy uváděl konkrétní okolnosti, které zakládají pochybnost o nepodjatosti Správy v rozhodování. Argumentoval jednak postavením ředitele Správy ve vztahu k úředním osobám, jednak výroky představitelů Správy, včetně ředitele Správy Jiřího Mánka, který otevřeně hovořil v médiích o zpřístupnění stezky z Březníku na Modrý sloup Luzenským údolím jako o své prioritě. Přestože žalobce a) namítal podjatost, o této námitce nebylo nikdy rozhodnuto. Proto se jedná o postup v rozporu s § 14 správního řádu a o zásah do práva na spravedlivý proces. V souvislosti s tím žalobce a) odkazuje na stanovisko zástupkyně veřejného ochránce práv ze dne 1.3.2012 a na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20.11.2012 č.j. 1As 89/2010-119.

Žalobce a) rovněž namítá zkrácení lhůty pro vyjádření k odvolání. Vyrozumění o podaném odvolání a výzva k vyjádření zpracované Správou bylo doručeno žalobci a) dne 9.11.2012 a tímto vyrozuměním byl žalobce a) vyzván k vyjádření ve lhůtě pěti dnů. Žalobce měl tedy lhůtu k vyjádření až do 14.11.2012, ovšem žalovaný již dne 12.11.2012 vydal rozhodnutí ve věci a tím došlo k poškození procesních práv žalobce a). Žalovaný se tak v rozhodnutí ze dne 12.11.2012 vůbec nevypořádal s vyjádřením žalobce a) ze dne 11.11.2012 a s doplněním odvolání ze dne 9.11.2012. Tímto postupem došlo k porušení práva žalobců, konkrétně § 36 odst. 3 správního řádu a článku 36 a článku 38 Listiny základních práv a svobod.

Žalovaný se rovněž nevypořádal s námitkami uvedenými v odvolání. Žalobce a) v bodě 2 svého odvolání poukázal na to, že stanovisko Správy ze dne 14.5.2012 bylo stanoviskem Ministerstva životního prostředí ze dne 6.9.2012 označeno za rozporné s právními předpisy. Tato skutečnost byla jedním z důvodů, proč bylo zrušeno správní rozhodnutí Správy o žádosti Klubu českých turistů. Na tuto námitku žalovaný reagoval zmatečně a nedostatečně, uvedl pouze dohad o tom, že prvoinstanční orgán se výhradami ke stanovisku ze dne 14.5.2012 patrně nezabýval, protože doposud nepřikročil k jeho opravě nebo zrušení. V tomto bodě je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost.

Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby. Ve vyjádření uvedl, že zajišťuje výkon státní správy v ochraně přírody a krajiny, aniž by měl k dispozici vlastní odbornou základnu. Ohledně distribuce živočišných druhů a jejich biotopů v jednotlivých lokalitách Národního parku Šumava vychází z podkladů poskytovaných Správou, která dle § 78 odst. 7 zákona o ochraně přírody a krajiny plní rovněž úkoly odborné organizace ochrany přírody ve svém územním obvodu. Žalovaný nesdílí názor žalobců, že zpřístupnění cesty má nepochybně negativní dopad na biotop tetřeva. K nezákonnosti spatřované v zásahu do ochranných podmínek zvláště chráněných druhů bez výjimky ze zákona žalovaný uvedl, že ohledně potřeby výjimky dle § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny ze zákazu dle § 50 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny škodlivě zasahovat do přirozeného vývoje kriticky ohroženého druhu (tetřev hlušec) jeho rušením pěším turistickým provozem Luzenským údolím se žalovaný obrátil na odbor druhové ochrany a implementace mezinárodních závazků. Oslovený odbor vyložil, že za rušení ve smyslu § 50 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny nelze považovat každé náhodné vyrušení či vyplašení, ale takové, které

představuje škodlivý zásah. Škodlivý zásah do přirozeného vývoje by měl být zřejmý, nikoliv možný, aby byla výjimka potřeba. Ne jakékoliv rušení je zakázáno, ale pouze takové, které je škodlivým zásahem do přirozeného vývoje.

K námitce žalobce ohledně nezákonnosti napadeného rozhodnutí spočívající v neposouzení vlivů turistického zpřístupnění cesty Luzenským údolím na Evropsky významné lokality a Ptačí oblasti Šumava žalovaný potvrdil, že v odůvodnění svého rozhodnutí z 27.9.2012, jímž věc vrátil k novému projednání skutečně vycházel z reakce Ministerstva životního prostředí, odboru druhové ochrany a implementace mezinárodních závazků, na podnět žalobce a) k uplatnění postupu podle § 156 správního řádu ve vztahu ke stanovisku dle § 45i odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny, vydanému Správou z 14.5.2012, na základě žádosti Klubu českých turistů k záměru „trvalé proznačení nové turisticky značené trasy Březník – Modrý sloup“, jímž tamní orgán ochrany přírody vyloučil významný vliv uvedeného záměru na příznivý stav předmětu ochrany nebo celistvost Evropsky významné lokality Šumava a Ptačí oblasti Šumava. Právě zpochybnění úplnosti a věcné správnosti vedlo k tomu, že při vrácení věci žalovaný zavázal prvoinstanční orgán k řádnému posouzení vlivu záměru vyznačení turistické cesty Luzenským údolím na předměty ochrany ptačí oblasti a evropsky významné lokality dle § 45g zákona o ochraně přírody a krajiny. Žalovaný odkázal na § 45g zákona o ochraně přírody a krajiny s tím, že právě na uvedené ustanovení, nikoliv na § 45h a § 45i zákona o ochraně přírody a krajiny, tedy zákon váže vydání souhlasu, který byl předmětem řízení. Prvoinstanční orgán se v rozhodnutí z 11.10.2012 neopíral o žalobcem vytykané stanovisko dle § 45i zákona o ochraně přírody a krajiny, nýbrž v odůvodnění rozhodnutí uvedl úvahu ve smyslu § 45g zákona o ochraně přírody a krajiny, kterou ve vztahu k vydanému souhlasu s vyznačením pěší turistické trasy rozcestí Březník – Modrý sloup vyloučil závažné nebo nevratné poškození přírodních stanovišť a biotopů a soustavné vyrušování druhů, k jejichž ochraně je Šumava určena. Nadřízený orgán stanovisko orgánu ochrany přírody vydané dle § 45i odst. 1 nezměnil ani nezrušil a Klub českých turistů, který si předmětné stanovisko vyžádal, neobdržel sdělení Ministerstva životního prostředí, odboru druhové ochrany a implementace mezinárodních závazků z 6.9.2012 k podnětu Okrašlovacího spolku Zdíkovska. Neměl proto důvod o stanovisku pochybovat a předložit záměr na vyznačení turistické trasy k posuzování vlivů na životní prostředí podle zákona č. 100/2001 Sb. Proto posouzení vlivů na ptačí oblast a evropsky významnou lokalitu neexistuje.

Žalovaný se neztotožnil s názorem žalobce, že ve stanovisku dle § 45i zákona o ochraně přírody a krajiny a při zpracování posouzení vlivů záměru na evropsky významnou lokalitu či ptačí oblast je třeba se zabývat i kumulativními vlivy. V daném případě není orgánem ochrany přírody, do jehož působnosti náleží zpracování stanoviska dle § 45i odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny a není ani orgánem příslušným i k nápravě nedostatků vydaného stanoviska postupem dle § 156 odst. 2 správního řádu. Z nařízení vlády č. 163/1991 Sb. ani ze zákona o ochraně přírody a krajiny povinnost kumulativního a komplexního posouzení různých záměrů v území v rámci řízení o vydání souhlasu nevyplývá.

K nedostatkům podkladů pro rozhodnutí žalovaný konstatoval, že v podkladech předložených prvoinstančním orgánem není obsažena odborná literární publikace, na kterou se s odkazem na uvedené webové stránky odvolává v odůvodnění svého rozhodnutí na straně 4, ale ve dvou drobně se lišících exemplářích je zde zařazena konferenční prezentace autorů J. Müllera a S. Rösnera ke stavu populace tetřeva hlušce na Šumavě a v Bavorském

lese. Podkladem pro rozhodnutí proto nejsou pouze výše uvedené materiály, ale zejména vlastní zjištění odborné složky Správy. K námitce podjatosti žalovaný uvedl, že nebyla uplatněna bez zbytečného odkladu, přestože účastník řízení o uváděném důvodu vyloučení prokazatelně věděl, proto dle § 14 odst. 2 správního řádu nebylo namístě k ní přihlédnout. Námitka byla obsažena až v odvolání Okrašlovacího spolku Zdíkovska, které bylo Správě doručeno dne 2.7.2012 a odvolacím orgánem bylo řešeno v době, kdy PhDr. Stráský již byl v pozici ředitele vystřídán Mgr. Jiřím Mánekem, v jehož osobě v té době odvolatel důvod podjatosti nespatořoval. Námitku podjatosti Správy národního parku a Chráněné krajinné oblasti Šumava uplatnil Okrašlovací spolek Zdíkovska i v odvolání proti rozhodnutí prvoinstančního orgánu z 11.10.2012, kde důvod podjatosti spatořoval ve skutečnosti, že ředitel organizace Jiří Mánek v médiích otevřeně prezentuje zpřístupnění stezky z Březníku na Modrý sloup Luzenským údolím jako svou prioritu, z čehož lze pochybovat o nepodjatosti Správy národního parku a CHKO Šumava na výsledku řízení. Žalovaný na tuto námitku obsaženou v odvolání reagoval v odůvodnění napadeného rozhodnutí na straně 10. Vydání usnesení v odvolacím řízení nebylo namístě, řešení námitky uplatněné až v odvolání proti rozhodnutí ve věci jejím vypořádáním v odůvodnění rozhodnutí o odvolání by mělo být dostačující.

K žalobnímu bodu ohledně zkrácení lhůty pro vyjádření k odvolání žalobci a) žalovaný uvedl, že rozhodnutí o odvoláních podaných účastníky řízení proti rozhodnutí Správy ze dne 11.10.2012 muselo být vydáno nejpozději 12.11.2012. Odvolání se spisem byla žalovanému předána 7.11.2012, před vydáním rozhodnutí žalovaný obdržel k odvolání pouze vyjádření Obce Modrava. Zásilky obsahující doplnění odvolání Okrašlovacího spolku Zdíkovska i jeho vyjádření k obsahu odvolání podaných Hnutím Duha – Přátelé Země Česká republika a Českou společností ornitologickou byly podány žalobcem a) k poštovní přepravě dne 14.11.2012, tedy poté, co již bylo o odvoláních rozhodnuto, Správě byly dle prezentačních razítek doručeny 16.11.2012.

Ze správního spisu bylo zjištěno, že předmětem řízení byla žádost Klubu českých turistů o souhlas k trvalému proznačení nové turisticky značené trasy Březník – Modrý sloup.

Správa Národního parku a Chráněné krajinné oblasti Šumava k žádosti Klubu českých turistů ze dne 16.3.2012 vydala dle § 5 odst. 2 písm. m) nařízení vlády č. 163/1991 Sb., kterým se zřizuje Národní park Šumava a stanoví podmínky jeho ochrany, s přihlédnutím k § 44 odst. 3 zákona o ochraně přírody a krajiny souhlas s vyznačením pěší turistické trasy rozcestí Březník – Modrý sloup standardizovaným značením KČT za uvedených čtyř podmínek, kdy turisticky značená cesta bude přístupná pro veřejnost v období od 15.7. do 15.11., a to pouze pro pěší návštěvníky; v případě, že napadne souvislá sněhová vrstva o výšce než 5 cm na sněhoměrné stanici Březník dříve než 15.11. bude cesta uzavřena ihned, na začátku i na konci trasy tj. na rozcestí Březník I. u hraničního kamene 30 bude trvale umístěno upozornění pro návštěvníky v jazyce českém a německém, že cesta je z důvodu ochrany přírody veřejnosti přístupná pouze ve vymezeném období. Účastníkem tohoto řízení byl Okrašlovací spolek Zdíkovska, Česká společnost ornitologická, Hnutí Duha – Přátelé Země a Obec Modrava.

Proti prvostupňovému rozhodnutí se odvolal žalobce a) Okrašlovací spolek Zdíkovska i žalobce b) Česká společnost ornitologická. V odvoláních bylo namítáno, že rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s právními předpisy, došlo k upřednostnění zájmů obcí, zájmy ochrany

přírody byly pomíjeny. Správa v napadeném rozhodnutí nezjistila stav věci, nezabývala se skutečností, že předmětná trasa je součástí cestní sítě Národního parku Šumava, tudíž je před vydáním rozhodnutí o vyznačení konkrétní turistické trasy nutno tento krok posoudit v kontextu celé cestní sítě v území. Správní orgán vydal souhlas s vyznačením pěší turistické trasy, aniž by vyloučil závažné nebo nevratné poškozování přírodních stanovišť a biotopů druhů, k jejichž ochraně je ptačí oblast určena.

Žalobce a) Okrašlovací spolek Zdíkovska v odvolání požadoval zrušení napadeného rozhodnutí z důvodu jeho rozporu s právními předpisy a nedostatků odůvodnění, které je po odborné stránce vadné, desinterpretující objektivní skutečnosti a založené argumentačně na nepravdách.

Napadeným rozhodnutím byla odvolání České společnosti ornitologické a Okrašlovacího spolku Zdíkovska i Hnutí Duha – Přátelé Země Česká republika zamítnuta a rozhodnutí Správy Národního parku a Chráněné krajinné oblasti Šumava ze dne 11.10.2012 potvrzeno z důvodů uvedených ve vyjádření k žalobě.

Krajský soud v Českých Budějovicích přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správním úřadem z hlediska žalobních námitek, uplatněných v podané žalobě. Při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (ustanovení § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen s.ř.s.). Soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Soud věc právně posoudil takto:

Soud se nejprve zabýval právním posouzením, zda jsou v projednávané věci splněny podmínky řízení, konkrétně zda je dána aktivní legitimace žalobců a pokud ano, v jakém rozsahu.

K založení aktivní legitimace k podání žaloby proti rozhodnutí správního orgánu dle § 65 odst. 1 s.ř.s. musí navrhovatel tvrdit, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti. Z toho tudíž vyplývá, že navrhovatel musí tvrdit dotčení na svých právech hmotných. Žalobu dle § 65 odst. 2 s.ř.s. může podat ten, kdo žalobní legitimaci podle odst. 1 sice nemá (nemohl být rozhodnutím na svých hmotných právech zkrácen), tvrdí však, že byl účastníkem řízení, z něhož jím napadené rozhodnutí vzešlo, a že postupem správního orgánu v tomto řízení byl zkrácen „na právech, která jemu přísluší“ (tedy na právech procesních) takovým způsobem, že to mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí.

Žalobci jsou občanským sdružením (případ žalobce a) a dobrovolným zájmovým sdružením (případ žalobce b), jimž právní předpisy přiznávají specifická práva, prostřednictvím kterých se mohou zasazovat o ochranu životního prostředí. Takovým předpisem je především zákon o ochraně přírody a krajiny a jeho § 70, který v odstavci 1 stanoví, že „ochrana přírody podle tohoto zákona se uskutečňuje za přímé účasti občanů, prostřednictvím jejich občanských sdružení a dobrovolných sborů či aktivů“; uvedené

subjekty mají právo na informace o probíhajících správních řízeních a též právo účastnit se těchto řízení (§ 70 odst. 2 a 3 citovaného zákona).

Z uvedeného vyplývá, že žalobci měli v rámci předešlého správního řízení postavení účastníka řízení. Pro naplnění aktivní legitimace dle § 65 odst. 2 s.ř.s. jsou tedy dány podmínky na straně žalobců. Otázkou zůstává, zda žalobcům náleží i aktivní legitimace dle § 65 odst. 1 s.ř.s., resp. zda mohou v rámci soudního přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí namítat dotčení i na svých právech hmotných.

Žalobci v žalobě tvrdí, že bylo dotčeno jejich právo na příznivé životní prostředí. K otázce, zda může být právnická osoba nositelem práva na příznivé životní prostředí zakotvené v čl. 35 odst. 1 Listiny, se Ústavní soud konstantně vyjadřuje tak, že „*článek 35 Listiny základních práv a svobod zakotvující právo na příznivé životní prostředí a včasné a úplné informace o stavu životního prostředí a přírodních zdrojů na právnické osoby vztahovat nelze. Je zřejmé, že práva vztahující se k životnímu prostředí přísluší pouze osobám fyzickým, jelikož se jedná o biologické organismy, které - na rozdíl od právnických osob - podléhají eventuálním negativním vlivům životního prostředí. Tomu ostatně odpovídá i charakteristika životního prostředí, jak ji provedl zákon č. 17/1992 Sb., o životním prostředí*“ (usnesení ze dne 6. 1. 1998, sp. zn. I. ÚS 282/97, č. 2/1998 Sb. ÚS; stálou aktuálnost vysloveného názoru potvrdil Ústavní soud např. v usnesení ze dne 10. 7. 2008, sp. zn. III. ÚS 3118/07).

Z citovaného rozsudku Ústavního soudu vyplývá, že žalobci nejsou nositelem práva na příznivé životní prostředí, neboť jsou právnickými osobami, kterým toto právo pojmově nepřísluší. Vydáním souhlasu s vyznačením turistické stezky rozcestí Březník – Modrý Sloup tedy dle ustálené judikatury Ústavního soudu nemohlo být do tohoto práva ani zasaženo.

Soud však musí zohlednit skutečnost, že právní řád České republiky je tvořen též právem Evropské unie a mezinárodněprávními závazky České republiky; k posuzované otázce možnosti domáhat se soudního přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí je třeba vzít v potaz především směrnici Rady 92/43/EHS o ochraně přírodních stanovišť, volně žijících živočichů a planě rostoucích rostlin (dále jen „směrnice o stanovištích“), dále směrnicí Rady 85/337/EHS o posuzování vlivů některých veřejných a soukromých záměrů na životní prostředí (dále jen „směrnice o posuzování vlivů“) a rovněž Aarhuskou úmluvu.

Vyjádření soudu k tomu, zda právo EU zakládá žalobcům aktivní legitimaci dle § 65 odst. 1 s.ř.s. v rámci tohoto soudního řízení, je podmíněno posouzením aplikovatelnosti uvedených směrnic na daný případ.

Národní park Šumava je součástí Evropsky významné lokality Šumava (viz. nařízení vlády č. 132/2005 Sb., kterým se stanoví národní seznam evropsky významných lokalit, ve znění pozdějších předpisů), ochrana tohoto území je tedy upravena nejen zákonem o ochraně přírody a krajiny jako zvlášť chráněné území - národní park, ale též jako evropsky významná lokalita směrnicí o stanovištích, resp. ustanoveními v zákoně o ochraně přírody a krajiny, jež uvedenou směrnicí implementují (část čtvrtá uvedeného zákona).

Vyznačení pěší turistické trasy rozcestí Březník – Modrý Sloup v Národním parku Šumava povede bezesporu k intenzivnějšímu pohybu osob v přirozeném prostředí zvláště chráněných živočichů, jmenovitě tetřeva hlušce. Dle některých odborných studií (viz. např. česko-německý monitoring tetřeva hlušce autorů Müller, J., Rösner, S. z roku 2012 nebo

odborná studie prof. RNDr. V. Bejčka z roku 2006) může zvýšený pohyb osob rušit tam žijící zvláště chráněné živočichy, a tím škodlivě zasahovat do jejich přirozeného vývoje. Takový způsob využití je zakázán ustanovením § 50 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny. Striktní zákazy týkající se ochrany zvláště chráněných druhů živočichů ovšem mohou být prolomeny tím, že budou stanoveny výjimky ze zákazu, a to se souhlasem orgánu ochrany přírody (§ 56 zákona o ochraně přírody a krajiny).

S ohledem na skutečnost, že trasa rozcestí Březník – Modrý Sloup se nachází v Národním parku Šumava a je tedy zároveň součástí Evropsky významné lokality Šumava, je třeba vzít v úvahu též ustanovení části čtvrté zákona o ochraně přírody a krajiny, jež implementují směrnici o stanovištích. V § 45c odst. 2 je stanovena obecná povinnost chránit evropsky významné lokality před poškozováním a ničením; toto ustanovení se však neuplatní v případě, že daná lokalita je současně zvláště chráněným územím (věta čtvrtá citovaného ustanovení), nicméně aplikovatelnost mj. § 45h a § 45i téhož zákona tím není vyloučena. Právě posledně zmiňovaná ustanovení upravují otázku hodnocení důsledků koncepcí a záměrů na evropsky významné lokality.

Ustanovení § 45h odst. 1 citovaného zákona stanoví, že „*jákoliv koncepce nebo záměr, který může samostatně nebo ve spojení s jinými významně ovlivnit příznivý stav předmětu ochrany nebo celistvost evropsky významné lokality nebo ptací oblasti, podléhá hodnocení jeho důsledků na toto území a stav jeho ochrany z uvedených hledisek*“. Pro výklad pojmů „*záměr*“ a „*koncepce*“ jsou rozhodné definice užití v zákoně o posuzování vlivů; citovaný § 45h na tento zákon odkazuje za pomoci poznámek pod čarou a takový postup byl hodnocen i Soudním dvorem jako správný (viz rozsudek ze dne 7. 9. 2004, *Waddenzee*, C-127/02, Recueil, s. I-7405, body 23 a 24). V zákoně o posuzování vlivů je pak stanoveno, co je záměrem a koncepcí [§ 3 písm. a) a b)], které záměry a které koncepce podléhají posuzování vlivů na životní prostředí (§ 4 a § 10a).

Na vyznačení pěší turistické trasy rozcestí Březník – Modrý Sloup na území spadajícím do Evropsky významné lokality Šumava je nutno v obecné rovině nahlížet jako na činnost, která „*podle stanoviska orgánu ochrany přírody vydaného podle zvláštního právního předpisu [může] samostatně nebo ve spojení s jinými významně ovlivnit území evropsky významné lokality nebo ptací oblasti*“ [§ 4 odst. 1 písm. e) citovaného zákona]. Na vyznačení pěší turistické trasy v Národním parku Šumava se tedy vztahuje povinnost posouzení jeho důsledků na evropsky významnou lokalitu a posouzení vlivu záměru na životní prostředí, jež se shodně řídí zákonem o posuzování vlivů (posouzení vlivu záměru na životní prostředí - část první hlava I. díl 2 zákona o posuzování vlivů), potažmo směrnicí o posuzování vlivů, která byla do zákona o posuzování vlivů implementována. Je třeba se dále konkrétně zabývat tím, zda stanovisko orgánu ochrany přírody bylo vydáno a zda posuzování vlivů proběhlo v nyní posuzované věci. Pro aktuální účely posouzení aktivní legitimace žalobců dle § 65 odst. 1 s.ř.s. a s tím spojené otázky aplikovatelnosti norem EU je však podstatný závěr, že vyznačení pěší turistické trasy na území Národního parku Šumava obecně podléhá posouzení vlivu záměru na životní prostředí.

Směrnice o posuzování vlivů v čl. 10a stanoví:

„Členské státy zajistí, aby v souladu s příslušnými předpisy vnitrostátního práva příslušníci dotčené veřejnosti, kteří:

a) mají dostatečný zájem, nebo v opačném případě

b) namítají porušování práva v případech, kdy to správní řád členského státu požaduje jako předběžnou podmínku,

měli možnost dosáhnout přezkoumání soudem nebo jiným nezávislým a nestranným orgánem zřízeným ze zákona a mohli tak napadat **hmotnou nebo procesní zákonnost** jakýchkoli rozhodnutí, aktů nebo nečinnosti podléhajících ustanovením o účasti veřejnosti obsaženým v této směrnici.

Členské státy stanoví, v jaké fázi mohou být rozhodnutí, akty nebo nečinnost napadeny.

To, co představuje dostatečný zájem a porušování práva, určí členské státy v souladu s cílem poskytnout zúčastněné veřejnosti široký přístup k právní ochraně. K tomuto účelu je zájem jakékoli nevládní organizace, která splňuje požadavky uvedené v čl. 1 odst. 2, pokládán pro účely písmena a) tohoto článku za dostatečný. Pro účely písmena b) tohoto článku se předpokládá, že tyto organizace mají práva, která mohou být porušována. “

Citovaný článek směrnice o posuzování vlivů nebyl výslovně promítnut do vnitrostátních právních předpisů, jež by bylo lze pro otázku posouzení aktivní legitimace žalobců v tomto řízení aplikovat. Je tedy třeba se zabývat otázkou, zda je čl. 10a citované směrnice schopen tzv. přímého účinku, jak jej ve své judikatuře stanovil Soudní dvůr (k přímému účinku směrnic srov. rozsudek ze dne 4. 12. 1974, *Van Duyn*, 41/74, Recueil, s. 1337, zejm. bod 12).

Ustanovení druhého pododstavce citovaného čl. 10a směrnice o posuzování vlivů ponechává na členských státech stanovení vhodné fáze řízení, v níž bude mít dotčená veřejnost přístup k soudu. V posuzované věci se žalobci domáhají soudního přezkumu rozhodnutí, jímž bylo zamítnuto jejich odvolání proti rozhodnutí o vydání souhlasu s vyznačením pěší turistické trasy rozcestí Březník – Modrý Sloup. Žádné další (navazující) správní řízení neprobíhá; žalobce tedy není možno odkázat na nějaké další řízení, jehož výsledek by mohli posléze napadnout před soudem, a realizovat tak své právo na soudní přezkum.

Soud na základě zohlednění konkrétních okolností případu posoudil otázku přímého účinku dle čl. 10a směrnice o posuzování vlivů právě v jejich kontextu. Takový postup ostatně aproboval Soudní dvůr v rozsudku *Van Duyn* a dospěl přitom k závěru, že čl. 10a směrnice o posuzování vlivů je přímo účinný.

Soud v dané souvislosti odkazuje rovněž na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 Ao 5/2010-43 ze dne 13. 10. 2010. V tomto rozsudku se Nejvyšší správní soud vyjádřil k otázce přímé aplikovatelnosti směrnice o posuzování vlivů následovně: „*Cílem čl. 10a směrnice o posuzování vlivů, který je promítnutím ustanovení Aarhuské úmluvy do práva EU, je zajistit tzv. dotčené veřejnosti přístup k soudnímu přezkumu ve věcech spadajících do působnosti citované směrnice a tento cíl je z uvedeného článku jasně seznatelný. Při jeho naplnění je členským státům však ponechán prostor pro úvahu, jak cíle dosáhnout, mimo jiné tím, že stanoví příslušnou fázi, v níž bude soudní přezkum umožněn (druhý pododstavec čl. 10a citované směrnice). Ve věci nyní projednávané před Nejvyšším správním soudem se však*

jedná, jak popsáno shora, o jediné správní řízení, jehož výsledek - návštěvní řád vyhrazující místa k provozování vodních sportů - může být podroben soudnímu přezkumu v jediném typu soudního řízení. Je tedy zřejmé, že v této věci se uvážení svěřené České republice, resp. jejímu zákonodárci, nemohlo vůbec uplatnit; je-li možno vést pouze jediné soudní řízení, není prostor pro určení „fáze“, v níž lze návštěvní řád soudně přezkoumat. V takovém případě je třeba naplnit cíl daného ustanovení a umožnit 'dotčené veřejnosti' přístup k soudu.“

Soud tedy posoudil otázku aktivní legitimace žalobců v probíhajícím řízení podle § 65 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s čl. 10a prvním a třetím pododstavcem uvedené směrnice. Vycházel při tom též z definice pojmu „dotčená veřejnost“ v čl. 1 odst. 2 této směrnice a zohlednil i výklad, který podal Soudní dvůr v rozsudku ze dne 15. 10. 2009, *Djurgården-Lilla Värtans Miljöskyddsörening*, C-263/08, Sb. rozh., s. I-9967. Zde se Soudní dvůr zabíral otázkou výkladu pojmu „dotčená veřejnost“ a článku 10a směrnice. Soudní dvůr uvedl:

„I když platí, že [článek 10a] tím, že odkazuje na čl. 1 odst. 2 této směrnice ponechává na vnitrostátním zákonodárci, aby určil podmínky, 'které mohou být požadovány', k tomu, aby nevládní organizace podporující ochranu životního prostředí jakožto sdružení mohla mít právo dosáhnout přezkum za výše uvedených podmínek, musí vnitrostátní pravidla takto stanovená jednak zajistit 'široký přístup k právní ochraně', a jednak zajistit ustanovením směrnice 85/337 týkajícím se práva dosáhnout přezkoumání soudem jejich užitečný účinek. Nesmí tedy hrozit, že tato vnitrostátní pravidla zbaví plné účinnosti ustanovení práva Společenství, která stanoví, že ti, kdo mají dostatečný zájem napadnout záměr, a ti, do jejichž práva je zasaženo, mezi něž patří sdružení na ochranu životního prostředí, musí mít možnost aktivní legitimace v řízeních před příslušnými soudy“ (bod 45 rozsudku).

Jak již bylo shora uvedeno, § 65 odst. 1 s.ř.s. vyžaduje, aby žalobce v soudním řízení tvrdil, že byl napadeným rozhodnutím dotčen na svém hmotném právu. K přiznání aktivní legitimace příslušníkům tzv. dotčené veřejnosti je nutné, aby tito namítali porušení svého práva; přitom někteří z příslušníků dotčené veřejnosti - nevládní organizace ve smyslu čl. 1 odst. 2 uvedené směrnice - mají privilegované postavení plynoucí z druhé a třetí věty třetího pododstavce čl. 10a směrnice.

K výkladu tedy zbývá pojem „dotčená veřejnost“ definovaný v čl. 1 odst. 2 citované směrnice a určení, zda žalobci pod tento pojem spadají. Článek 1 odst. 2 směrnice definuje „veřejnost“ jako „jednu nebo více fyzických nebo právnických osob a jejich sdružení, organizace nebo skupiny v souladu s vnitrostátními právními předpisy nebo zvyklostmi“; „dotčenou veřejností“ se dle téhož ustanovení rozumí „veřejnost, která je nebo by mohla být ovlivněna rozhodovacími řízeními pro oblast životního prostředí podle čl. 2 odst. 2 (tj. řízení o povolení záměru, jenž může mít vliv na životní prostředí), nebo která má na těchto řízeních určitý zájem; pro účely této definice se předpokládá, že nevládní organizace podporující ochranu životního prostředí a splňující požadavky vnitrostátních právních předpisů mají na rozhodování ve věcech životního prostředí zájem“. Soudní dvůr se ve výše citovaném rozsudku *Djurgården-Lilla Värtans Miljöskyddsörening* přiklonil spíše k takovému výkladu požadavků (podmínek) stanovených vnitrostátním právem, které budou respektovat cíle směrnice o posuzování vlivů, „zejména pak [cíl] umožnit snadný soudní přezkum činností, na něž se [směrnice] vztahuje“ (bod 47 rozsudku).

Žalobce a) je občanským sdružením, jehož hlavním cílem činnosti je ochrana životního prostředí, přírody a krajiny, se zaměřením zejména na oblast Národního parku a

Chráněné krajinné oblasti Šumava. Žalobce b) je dobrovolným zájmovým sdružením profesionálních pracovníků i amatérů, zabývajících se výzkumem a ochranou ptáků, zájemců o pozorování ptáků a milovníků přírody. Soud při posuzování, zda žalobci „splňují požadavky vnitrostátních právních předpisů“ vycházel pouze z obecných pravidel stanovených procesními předpisy pro procesní způsobilost, neboť zákon o ochraně přírody a krajiny či zákon o posuzování vlivů žádné další podmínky nestanoví; § 70 odst. 3 zákona o ochraně přírody a krajiny se vztahuje pouze na účastenství ve správních řízeních, není tedy použitelný v posuzovaném případě. Žalobci splňují podmínky § 33 s. ř. s. a vzhledem k cíli jejich činnosti je soud považuje za nevládní organizace ve smyslu čl. 1 odst. 2 směrnice o posuzování vlivu.

Žalobci jsou nevládními organizacemi ve smyslu čl. 1 odst. 2 citované směrnice, má se tedy za to, že mají právo, jež může být porušeno pro účely posouzení jejich aktivní legitimity

v řízení o soudním přezkumu napadeného rozhodnutí; konkrétně se tedy má za to, že žalobci mají právo na příznivé životní prostředí. Jelikož v žalobě tvrdili, že právě do tohoto jejich práva bylo zasazeno vydáním souhlasu s vyznačením pěší turistické trasy rozcestí Březník – Modrý Sloup na území Národního parku Šumava, je třeba uzavřít, že jsou oprávněni k podání návrhu na zahájení řízení dle § 65 odst. 1 s. ř. s.

Soud se dále zabýval námitkou žalobců ohledně nezákonnosti napadeného rozhodnutí spočívající v tom, že prvoinstančním rozhodnutím, které bylo napadeným rozhodnutím potvrzeno, došlo ke schválení záměru vyznačení turistické stezky, aniž by k tomuto byla udělena výjimka postupem předvídaným v ustanovení § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny. Soud shledal námitku žalobců důvodnou.

Podle § 50 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny „je zakázáno škodlivě zasahovat do přirozeného vývoje zvláště chráněných živočichů, zejména je chytat, chovat v zajetí, **rušit**, zraňovat nebo usmrcovat.“

Zákon o ochraně přírody a krajiny pak v § 56 odst. 1 normuje: „*Výjimky ze zákazů u památných stromů a zvláště chráněných druhů rostlin, živočichů a nerostů podle § 46 odst. 2, § 49, § 50 a § 51 odst. 2 může v případech, kdy jiný veřejný zájem výrazně převažuje nad zájmem ochrany přírody, povolit orgán ochrany přírody. U zvláště chráněných druhů rostlin a živočichů, které jsou předmětem ochrany podle práva Evropských společenství, lze výjimku podle věty první povolit jen tehdy, pokud je dán některý z důvodů uvedených v odstavci 2, neexistuje jiné uspokojivé řešení a povolovaná činnost neovlivní dosažení či udržení příznivého stavu druhu z hlediska ochrany.*“ Dle odstavce 2 citovaného ustanovení je relevantním důvodem mimo jiné důvod sociálního a ekonomického charakteru.

Je nepochybné, že vyznačení turistické stezky na trase rozcestí Březník – Modrý Sloup, jež vede územím první zóny Národního parku Šumava, povede k zpřístupnění dané lokality většímu počtu návštěvníků. Toto se může následně potenciálně negativně projevit jako hrozba pro rušení přirozeného vývoje zvláště chráněných živočichů, jmenovitě zde žijícího a kriticky ohroženého tetřeva hlušce.

Soud se neztotožňuje s argumentací žalovaného, že zákaz škodlivého zásahu do přirozeného vývoje zvláště chráněných živočichů dle § 50 zákona o ochraně přírody a krajiny

není formulován jako zákaz činnosti, která by *mohla* mít škodlivý dopad, ale takové činnosti, která škodlivým zásahem *je*. Dle názoru soudu je však již pouhá eventualita zásahu důvodem pro zahájení řízení o výjimce dle ustanovení § 56 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny, neboť až v rámci tohoto řízení může být náležitě a kvalifikovaně zhodnocena pravděpodobnost a míra škodlivosti posuzované činnosti.

Smyslem ustanovení § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny je úprava postupu správních orgánů, kdy tyto mají povinnost v případech, kdy existuje možnost či hrozba škodlivého zásahu do přirozeného vývoje zvláště chráněných živočichů, kvalifikovaně posoudit, zda pro udělení výjimky ze zákazu určité činnosti výrazně převažuje jiný veřejný zájem nad zájmem ochrany přírody. Na základě tohoto posouzení pak rozhodují o tom, zda je na místě v posuzované věci udělit výjimku ze zákazu dle ust. § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny či ne.

Požadovanou výjimku lze udělit pouze tehdy, když se kumulativně naplní podmínky, že je pro udělení výjimky naléhavý důvod s výrazně převažujícím veřejným zájmem, že neexistuje jiné uspokojivé řešení a že populace chráněného druhu bude udržena v příznivém stavu z hlediska její ochrany. Žalovaný v napadeném rozhodnutí však nevysvětlil svůj závěr, že vyznačení turistické stezky v dané lokalitě je naléhavým důvodem sociální povahy s výrazně převažujícím veřejným zájmem.

Soud nepřisvědčil ani argumentaci žalovaného, že úvaha o tom, zda je třeba žádat o výjimku ze zákazu ve smyslu § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny, je ponechána ryze na žadateli. Jestliže prvoinstanční orgán neobdržel žádost Klubu českých turistů o udělení výjimky ze zákazu dle § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny, nemohl vést dle názoru žalovaného ani příslušné řízení.

Soud se s interpretací zákona, jak ji podává žalovaný, neztotožňuje. Smyslem zákona na ochranu životního prostředí je ochrana veřejného statku – životního prostředí. Ponechání zahájení řízení o výjimce na volné úvaze žadatelů by mohlo ve výsledku vést k absurdním situacím, kdy by realizace ochrany životního prostředí mohla zcela záviset na uvážení soukromých subjektů, jejichž zájmy se však v nikoli ojedinělých případech ocitají v kolizi se zájmy veřejnými.

Teleologickým výkladem zákona o ochraně přírody a krajiny soud dospěl k závěru, že zahájení řízení o udělení výjimky dle § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny je ovládáno zásadou oficiality a představuje pro správní orgány obligatorní postup i v případech, kdy zásah do přirozeného vývoje zvláště chráněných živočichů je pouze pravděpodobný. Takový výklad je ostatně v souladu i s obecným zájmem na předcházení škodám na životním prostředí, které jsou často nevratné. V posuzované věci tedy bylo povinností prvoinstančního orgánu, resp. žalovaného, aby náležitě na základě odborných vyjádření zvážili, zda zpřístupnění stezky k turistickým účelům představuje naléhavý důvod sociální povahy s výrazně převažujícím veřejným zájmem nad zájmem na ochraně přírody, zda neexistuje jiné uspokojivé řešení a zda bude populace chráněných druhů udržena v příznivém stavu z hlediska její ochrany. Tím, že správní orgány v posuzované věci ignorovaly postup předvídaný ustanovením § 56 zákonem o ochraně přírody a krajiny, zatížily řízení vážnou procesní vadou.

Žalobci činili dále sporným dodržení zákonem stanovených procesních postupů pro udělení souhlasu s vyznačením turistické trasy. Zpochybnili konkrétně splnění podmínek pro udělení výjimky ze zákazu škodlivých zásahů do přirozeného vývoje zvláště chráněných živočichů dle § 50 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny (absence posouzení vlivů záměru na životní prostředí - § 45i zákona o ochraně přírody a krajiny, absence hodnocení důsledků záměru na území evropsky významné lokality nebo ptačí oblasti - § 45h zákona o ochraně přírody a krajiny); tuto námitku nelze považovat za námitku směřující čistě do procesu rozhodnutí o udělení výjimky, neboť vypracování posouzení Natura/EIA, je-li vyžadováno, je nezbytnou podmínkou souladu napadeného rozhodnutí s hmotným právem.

Udělení souhlasu s vyznačením pěší turistické trasy rozcestí Březník – Modrý Sloup na území Národního parku Šumava je záměrem ve smyslu § 45h odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny a § 4 odst. 1 písm. e) zákona o posuzování vlivů, neboť jde o činnost, která může samostatně nebo ve spojení s jinými významně ovlivnit území Evropsky významné lokality a Ptačí oblasti Šumava (konkrétně může dojít k ohrožení populace tetřeva hlušce, zvláště chráněného druhu živočicha).

Nejprve je třeba upřesnit, že takový záměr může podléhat dvěma typům hodnocení, jež by v praxi lze obvykle zpracovávat v jediném dokumentu. Jedná se jednak o hodnocení vlivů záměru na životní prostředí (dále jen „posouzení EIA“), jež se provádí plně dle zákona o posuzování vlivů a kritéria hodnocení jsou uvedena zejména v § 5 zákona o posuzování vlivů a jeho přílohách (zejm. příloha 5), jednak jde o hodnocení důsledků záměru na území evropsky významné lokality nebo ptačí oblasti (tzv. „naturové posouzení“), jež vychází z § 45h zákona o ochraně přírody a krajiny a ze směrnice o stanovištích, hodnotícím kritériem je vliv na předmět ochrany konkrétní lokality a na její celistvost; procesně se při vypracování tohoto hodnocení a následného stanoviska postupuje podle týchž ustanovení jako při posuzování EIA, s případnými odchylkami stanovenými v § 45i zákona o ochraně přírody a krajiny.

Každý záměr musí být nejprve jeho předkladatelem (tím, kdo jej zamýšlí pořídit – § 45i odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny) předložen orgánu ochrany přírody ke stanovisku, zda „*může mít samostatně nebo ve spojení s jinými koncepcemi nebo záměry významný vliv na příznivý stav předmětu ochrany nebo celistvost evropsky významné lokality nebo ptačí oblasti*“ (tamtéž). Pokud významný vliv vyloučen není, je třeba provést naturové posouzení (§ 45i odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny); o povinnosti provést též posouzení EIA se rozhodne ve zjišťovacím řízení (§ 45i odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny ve spojení s § 4 odst. 1 písm. e/ zákona o posuzování vlivů).

Ze správního spisu vyplývá, že v předcházejícím řízení vydal prvoinstanční orgán na žádost Klubu českých turistů stanovisko dle § 45i odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny, kterým vyloučil významný vliv záměru – označení turistické stezky rozcestí Březník – Modrý sloup – na příznivý stav nebo celistvost Evropsky významné lokality a Ptačí oblasti Šumava. Ministerstvo životního prostředí následně v odůvodnění svého rozhodnutí, jímž zrušilo rozhodnutí prvoinstančního orgánu a vrátilo mu věc k novému projednání, vyzvalo současně podřízený orgán ke změně nebo doplnění příslušného stanoviska, neboť jej shledalo neúplným a věcně nesprávným, mj. pro absenci posouzení kumulativních vlivů. Prvoinstanční

orgán v novém řízení v rozporu s výzvou nadřízeného orgánu původní stanovisko nezměnil ani nedoplnil a vydal rozhodnutí o souhlasu s vyznačením turistické stezky, aniž by nechal vypracovat nové řádné stanovisko ve smyslu § 45i odst. 1 zákona o ochraně přírody.

Z ustanovení § 45i odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny přitom vyplývá, že vydání stanoviska orgánem ochrany přírody, zda může mít příslušný záměr významný vliv na příznivý stav nebo celistvost evropsky významné lokality nebo ptačí oblasti, představuje obligatorní postup. Bylo tedy na prvoinstančním orgánu, aby na základě výzvy ministerstva životního prostředí nechal vypracovat nové stanovisko, případně doplnil stanovisko původní, a na základě vyvozených závěrů zvolil další postup. Absence takového postupu založila procesní vadu, jež způsobila nezákonnost prvoinstančního rozhodnutí.

Ačkoliv žalovaný v předcházejícím řízení shledal stanovisko vypracované prvoinstančním orgánem nedostatečným a vyzval jej k nápravě, v žalobou napadeném rozhodnutí obhájí postup prvoinstančního orgánu konstatováním, že „*prvoinstanční orgán se stanoviskem v odůvodnění rozhodnutí nezabýval patrně proto, že do doby vydání rozhodnutí nepřikročil k jeho opravě nebo zrušení dle výzvy ministerstva životního prostředí*“. V dané souvislosti soud přisvědčil námitce žalobce a), že žalobou napadené rozhodnutí je v této části nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost.

Soud dospěl k závěru, že jak prvostupňový orgán, tak žalovaný se při vydání rozhodnutí o udělení souhlasu s vyznačením turistické stezky neřídily § 45i odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny, když neměly k dispozici jako podklad svého rozhodnutí řádné stanovisko orgánu ochrany přírody, a nemohly tedy ani dospět k závěru, že není třeba záměr podrobit naturovému posouzení. Absence tohoto stanoviska, resp. navazujícího naturového/EIA posouzení představuje závažné pochybení jak prvostupňového orgánu, tak žalovaného, které mělo vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí. Správní orgány se v průběhu předmětného správního řízení dopustily nezákonnosti spočívající v nedodržení postupu podle § 45h a § 45i zákona o ochraně přírody a krajiny.

Soud na tomto místě považuje za nutné uvést, že důvodem ke zrušení rozhodnutí nebyla „*pouhá*“ absence stanoviska podle § 45i odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny, která by snad mohla být považována za administrativní pochybení a následné zrušení rozhodnutí pro tuto vadu za přílišné lpění na procesní formě. Rozhodovacím důvodem byla pro soud skutečnost, že ignorováním postupu zakotveného v § 45i odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny se uzavře cesta jak k naturovému posouzení a hodnocení, tak k posouzení EIA. Jsou to právě tyto procesy, které zohledňují veškeré (negativní i pozitivní) vlivy záměru na posuzovanou oblast (zde dokonce oblast mimořádné přírodní hodnoty).

Žalobci činili dále sporným dodržení dalších zákonem stanovených procesních postupů pro udělení souhlasu s vyznačením turistické trasy rozcestí Březník – Modrý Sloup. Zpochybnili konkrétně splnění podmínek dle ust. § 45g zákona o ochraně přírody a krajiny pro udělení výjimky ze zákazu škodlivých zásahů do přirozeného vývoje zvláště chráněných živočichů (§ 50 odst. 2 zákona).

Souhlas nebo výjimku ze zákazu podle zákona o ochraně přírody a krajiny pro evropsky významnou lokalitu nebo ptačí oblast může dle ust. § 45g téhož zákona udělit orgán ochrany přírody pouze v případě, že bude vyloučeno závažné nebo nevratné poškození přírodních stanovišť a biotopů druhů, k jejichž ochraně je evropsky významná lokalita nebo

ptačí oblast určena, ani nedojde k soustavnému nebo dlouhodobému vyrušování druhů, k jejichž ochraně jsou tato území určena, pokud by takové vyrušování mohlo být významné z hlediska účelu tohoto zákona.

V posuzované věci rozhodly správní orgány, aniž měly k dispozici řádné stanovisko podle § 45i odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny. Nebylo tak posouzeno, zda může mít vyznačení stezky rozcestí Březník – Modrý Sloup samostatně nebo kumulativně s jinými záměry významný vliv na příznivý stav nebo celistvost Evropsky významné lokality a Ptačí oblasti Šumava. Soud je nucen konstatovat, že ačkoliv prvoinstanční orgán v odůvodnění svého rozhodnutí učinil úvahu ve smyslu § 45g zákona o ochraně přírody a krajiny, nebyl připravovaný záměr předmětem řádného komplexního odborného posouzení z hlediska ochrany přírody. Nemohlo být proto ani kvalifikovaně prokázáno, že je vyloučeno závažné nebo nevratné poškozování přírodních stanovišť a biotopů druhů, ani že nedojde k soustavnému nebo dlouhodobému vyrušování druhů. Souhlas s vyznačením turistické stezky tak byl vydán, aniž byla dodržena zákonná podmínka dle § 45g zákona o ochraně přírody a krajiny. Uvedené způsobuje nezákonnost prvostupňového rozhodnutí pro jeho rozpor s hmotným právem.

Žalobci dále namítají porušení svého práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Prvoinstanční orgán ve svém rozhodnutí odkázal na výsledky společného česko-německého monitoringu výskytu tetřevů na území Šumavy a Bavorského lesa. Odkázal na odbornou literární publikaci zveřejněnou na zahraniční internetové stránce a na blíže neurčené konferenční prezentace. Žalobci namítají, že pokud správní orgán opřel své rozhodnutí o nějaký materiál, byl povinen ho zařadit do správního spisu, zajistit jeho překlad do českého jazyka a umožnit účastníkům řízení se s ním seznámit a vyjádřit se k nim. Soud shledal uvedenou námitku žalobců důvodnou a to z následujících důvodů:

Prvoinstanční orgán v odůvodnění svého rozhodnutí vyšel z odborné literární publikace (Teuscher, M. et al (2011): Modelling habitat suitability for the Capercaillie *Tetrao urogallus* in the national parks Bavarian Forest and Šumava), na kterou se odkazem na příslušné webové stránky v rozhodnutí odvolal. Předmětná publikace však nebyla součástí správního spisu, což ostatně potvrdil žalovaný na str. 5 vyjádření k žalobě, když konstatoval, že předmětná publikace nebyla obsažena v podkladech předložených mu prvoinstančním orgánem.

V ustanovení § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, je upraveno právo účastníka, aby se před vydáním rozhodnutí ve věci vyjádřil k podkladům rozhodnutí. Toto ustanovení promítá do správního řádu procesní právo zakotvené i v Listině základních práv a svobod, konkrétně v čl. 38 odst. 2, který mimo jiné stanoví, že každý má právo, aby se mohl vyjádřit ke všem prováděným důkazům. Tomuto procesnímu právu účastníka odpovídá povinnost správního orgánu dát účastníkům možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí před vydáním rozhodnutí ve věci. Správní orgán tak učiní tím, že účastníky vyzve, aby se k podkladům rozhodnutí vyjádřili, a stanoví jim k tomu přiměřenou lhůtu. Jestliže tak správní orgán neučiní, zatíží své rozhodnutí nejen vadami spočívajícími v porušení obecných procesních předpisů, ale současně postupuje v rozporu se zásadou vyjádřenou v čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.

Soud konstatuje, že postup prvoinstančního správního orgánu, kdy tento v odůvodnění svého rozhodnutí vyšel z cizojazyčné odborné publikace, aniž by zajistil její překlad, a

účastníky řízení předem upozornil na to, že hodlá při vydání rozhodnutí z těchto podkladů vycházet a dal jim tak možnost vyjádřit se k nim v přiměřené lhůtě, zatížil řízení procesní vadou.

Žalobce a) dále namítá podjatost prvoinstančního orgánu - Správy CHKO a NP Šumava - a uvádí konkrétní okolnosti, jež dle jeho názoru zakládají pochybnost o její nepodjatosti. Argumentuje výroky představitelů Správy, včetně ředitele Správy Jiřího Mánka, který se měl veřejně vyjadřovat tak, že je nepochybné, že prioritou Správy má být zpřístupnění stezky na Modrý Sloup. Žalobce a) rovněž odkázal v dané souvislosti na stanovisko zástupkyně veřejného ochránce práv ze dne 1. 3. 2012, sp. zn. 4064/2011/VOP/MPO, a usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 11. 2012, č. j. 1 As 89/2010 – 119.

Ustanovení § 14 správního řádu umožňuje vyloučit pro podjatost každou úřední osobu, o níž lze důvodně předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti. Úřední osobou je myšlena každá osoba, která se bezprostředně podílí na výkonu pravomoci správního orgánu, a nemusí se jednat pouze o oprávněnou úřední osobu v daném řízení.

Soud pro účely řízení o žalobě považuje za nadbytečné zabývat se tím, zda námitka podjatosti byla ze strany žalobce a) vznesena včas, jestliže byla uplatněna až v rámci odvolacího řízení a nyní opětovně v rámci řízení o žalobě. I v případě, že by žalobce a) námitku bez zbytečného odkladu neuplatnil, bylo by možno k této skutečnosti přihlídnout. Vydání rozhodnutí podjatou osobou je totiž třeba posuzovat jako nezákonnost a bylo by samo o sobě důvodem pro zrušení takového rozhodnutí.

Soud k námitce žalobce a) předně uvádí, že namítat podjatost lze pouze ve vztahu k jednotlivým úředním osobám a nikoliv k orgánu jako takovému. Podjatost představuje vnitřní psychický stav, jenž v případě správního orgánu nepochybně *a priori* absentuje.

Soud se k námitce žalobce zabýval usnesením rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 11. 2012, č. j. 1 As 89/2010 – 119, jenž se týká případů, kdy rozhoduje úředník územního samosprávného celku ve věci, která se přímo nebo nepřímo týká tohoto celku. Soud považuje za nutné zdůraznit, že rozšířený senát dospěl v odůvodnění usnesení k závěru, že příslušný úředník „*není a priori vyloučen z rozhodování pro svoji 'systémovou podjatost', avšak je u něho dáno 'systémové riziko podjatosti', kvůli němuž je třeba otázku jeho případné podjatosti posuzovat se zvýšenou opatrností oproti věcem, které se zájmů územního samosprávného celku nijak nedotýkají.*“ Nejvyšší správní soud tak mimo jiné konstatoval, že podjatost nevyplývá bez dalšího z pouhého pracovního či funkčního zařazení. K vyloučení pro podjatost je třeba nalézt vždy konkrétní zájem na výsledku řízení, pro který lze o nepodjatosti pochybovat, a faktickou možnost ovlivnění řízení.

Ke stanovisku zástupkyně veřejného ochránce práv, kterým tato kritizuje uspořádání (organizaci) Správy CHKO a NP Šumava, soud uvádí, že její názor nijak nerozporuje. Řešení stávajícího neuspokojivého stavu je však otázkou systémových změn, k nimž není soud pravomocný ani příslušný.

Situace, kdy úředník Správy CHKO a NP Šumava rozhoduje o udělení souhlasu s vyznačením turistické stezky, nemůže být bez dalšího důvodem k podjatosti pracovníka Správy, a to i přes pracovní či jiný obdobný vztah ve vztahu k ní a přes veřejnou prezentaci jejího ředitele. Aby mohla být podjatost konkrétního úředníka v takovém případě konstatována, musela by přistoupit ještě další skutečnost, např. důvodná obava z ovlivňování úředníka ze strany jeho nadřízeného, v daném případě ředitele Správy.

Námítka žalobce a) ohledně podjatosti prvoinstančního orgánu by tak mohla být úspěšná pouze za situace, že by byla namítána podjatost konkrétní úřední osoby, jež rozhodovala v rámci řízení před správním orgánem, a dále by zde byla důvodná obava z ovlivňování příslušného úředníka ze strany ředitele Správy CHKO a NP Šumava. Z textu žaloby ani z ostatního spisového materiálu však naplnění uvedených podmínek v posuzované věci nevyplývá, proto soud námitku podjatosti vznesenou žalobcem a) jako vadu řízení neuznal.

Soud se dále zabýval v žalobě tvrzenou vadou řízení spočívající v tom, že žalobci a), Okrašlovacímu spolku Zdíkovska, byla zkrácena lhůta pro vyjádření k odvolání. Ze správního spisu učinil soud následující zjištění: rozhodnutí prvoinstančního orgánu, Správy Národního parku Šumava, zn. SZ NP 03911/2012/20 – NPS 08060/2012, ze dne 11. 10. 2012 bylo žalobcům doručeno dne 12. 10. 2012. Zákonná patnáctidenní odvolací lhůta počala běžet dne 13. 10. 2012. Její konec připadl na sobotu 27. 10. 2012, proto posledním dnem lhůty bylo dle § 40 odst. 1 písm. c) správního řádu pondělí 29. 10. 2012. Žalobci podali odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí v zákonné lhůtě. Kromě žalobců podali odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí i další účastníci správního řízení. Prvoinstanční orgán v souladu s § 86 odst. 2 správního řádu zaslal stejnopisy podaných odvolání všem účastníkům řízení a vyzval je písemností zn. SZ NPS 03911/2012/24 – NPS 08488/2012 z 30. 10. 2012, aby se k němu v pětidenní lhůtě vyjádřili. Žalobci a) byla výzva doručena dne 9. 11. 2012, lhůta k vyjádření tedy běžela do dne 14. 11. 2012. Žalovaný však již dne 12. 11. 2012 vydal rozhodnutí ve věci, tedy dříve, než uplynula žalobci a) stanovená lhůta k vyjádření k odvolání.

Doplnění odvolání žalobce a), Okrašlovacího spolku Zdíkovska, i jeho vyjádření k obsahu odvolání podanými Hnutím DUHA – Přátelé Země Česká republika a Českou společností ornitologickou jím byly podány k poštovní přepravě dne 14. 11. 2012, tzn. ve lhůtě stanovené prvoinstančním orgánem, avšak poté, co již žalovaný ve věci rozhodl. Žalovaný tak ve svém rozhodnutí ze dne 12. 11. 2012 nemohl vycházet z vyjádření žalobce a) a z jeho doplnění odvolání. Tento nedostatek ostatně potvrdil i sám žalovaný, když v napadeném rozhodnutí na str. 5 uvádí, že České společnosti ornitologické byla výzva doručena dne 31. 10. 2012 a Klubu českých turistů dne 2. 11. 2012, další doručeny však nebyly žalovanému se spisem předloženy, neboť je prvoinstanční orgán ještě neobdržel.

Soud nepřisvědčil v souvislosti se shora uvedeným argumentaci žalovaného, že napadené rozhodnutí muselo být vydáno nejpozději dne 12. 11. 2012. Dle § 90 odst. 6 správního řádu běžela žalovanému 30 - ti denní lhůta k rozhodnutí o odvolání ode dne, kdy mu byl spis s odvoláním předán prvoinstančním orgánem, tj. ode dne 7. 11. 2012.

Z výše uvedeného je zřejmé, že žalovaný ve svém procesním postupu pochybil, neboť nerespektoval zákonnou lhůtu pro vyjádření účastníka (zde žalobce a) k odvolání a s ohledem na jím podané vyjádření spolu s doplněním odvolání jej zkrátil na jeho procesních právech

(§ 4 odst. 4 správního řádu). Toto procesní pochybení má mít vliv na zákonnost rozhodnutí žalovaného.

Správní řízení je ovládáno zásadou jednotnosti řízení, což znamená, že účastníci řízení mohou uplatňovat své námitky a připomínky, navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy po dobu celého řízení (včetně případného odvolacího), až do vydání rozhodnutí. Uvedená zásada je promítnuta v ustanovení § 36 odst. 1 správního řádu, dle něhož nestanoví-li zákon jinak, jsou účastníci oprávněni navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí. Správní řízení tak představuje z širšího pohledu jeden celek.

V návaznosti na uvedené platí, že odvolací orgán rozhoduje na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí. Účastník řízení se totiž může vyjadřovat k čemukoli v rámci celého odvolacího řízení a je pouze na odvolacím správním orgánu, ke kterým novým skutečností a návrhům ve vyjádření obsaženým přihlédne s ohledem na zásadu koncentrace řízení zakotvenou současně v § 82 odst. 4 věty první ve spojení s § 86 odst. 3 správního řádu. Doplnění rozhodných skutečností i doplnění či změna návrhu může být učiněna kdykoliv do rozhodnutí odvolacího orgánu.

Jestliže tedy v dané věci byla stanovena lhůta, v jejímž rámci žalobce a) mohl podat své vyjádření k podaným odvoláním, tzn. doplnit rozhodné skutečnosti, případně doplnit právní argumentaci, avšak žalovaný rozhodl dříve, než stanovená lhůta uplynula, nemůže jít tato skutečnost k tíži žalobce a) a jeho procesní práva musí být respektována. Žalobou napadené rozhodnutí bylo tak vydáno i procesně nezákonným způsobem, neboť nebyl respektován § 4 odst. 4 správního řádu, dle něhož je povinen správní orgán umožnit dotčeným osobám uplatňovat jejich práva a oprávněné zájmy.

K návrhu žalobců soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu vymezeném žalobou a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Na základě všech shora uvedených důvodů je soud nucen konstatovat, že správní orgány v posuzované věci postupovaly v rozporu se zákonem. Soud proto podle ustanovení § 78 odst. 1 a 3 s.ř.s. zrušil pro vady řízení a pro nezákonnost jak žalobou napadené rozhodnutí, tak rozhodnutí prvostupňového orgánu. Správní orgány jsou právním názorem, vysloveným soudem ve zrušujícím rozsudku v dalším řízení vázány (ustanovení § 78 odst. 5 s.ř.s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 s.ř.s., kdy žalobci, kteří měli v řízení úspěch, mají právo na náhradu nákladů řízení, jež představují dva úkony právní pomoci po 3.100,- Kč u každého žalobce. Tato odměna je však snížena o 20 % (§ 12 vyhlášky č. 177/1996 Sb.). Režijní paušál u každého žalobce činí 2x 300,- Kč, zaplacený soudní poplatek ve výši 3.000,- Kč, rovněž u každého žalobce. Odměna advokáta se určuje částkou 13.455,- Kč, včetně DPH 21 %, jež z této částky činí částku 2.335,- Kč. Náklady řízení tedy představují celkem částku 19.455,- Kč.

Soud rozhodl rozsudkem bez jednání podle § 51 odst. 1 s.ř.s., neboť účastníci projevíli s takovým procesním postupem souhlas.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve čtyřech vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Krajský soud v Českých Budějovicích
dne 8. července 2013

Předsedkyně senátu:
JUDr. Věra B a l e j o v á v.r.

Za správnost vyhotovení:
Šárka Vondřejcová